

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 90	Kjem ut kvar måned	Mars 1938	Utgjevar og redaktør: Prost Slaattelid Davik	9. årg.
--------	-----------------------	-----------	--	---------

Glem! – Husk!

Glem straks i samme øieblikk
den edle dåd du øve fikk!

Glem menneskenes pris, min venn,
så snart som du har vunnet den!
Glem hver en sladder du har hørt
førenn den kan bli videre ført.
Glem hvert et spottens nålestikk
og hvert et koldt ukjærlig blikk.

Husk hvert et mildt og vennlig ord,
hver kjærlig handling av din bror!
Husk på den ære andre vant
— og tal om den engang iblandt!
Husk hvert et løfte Gud har gitt,
husk også vel på løftet ditt.
Husk hver og en som hjalp dig her,
og en takknemlig skyldner vær!

Husk gledene som livet gav
og legg så sorgene i grav.
Glem alt som gjør dig trist i hu,
hva andre har, men ikke du.
Husk alt hva skjønt er, rent og godt,
da bygger du så lyst et slott,
da sanner du at den som gir
— ei den som tager — gladest blir.

Fra »Krigsrope«.

Ønsket.

Min inderlige lengsel og mitt håp om at Kristus som alltid så og nu - - skal bli forherliget ved mitt legeme, enten det blir ved liv eller ved død. Fil. 1, 20.

Hvor våre hjerter er fulle av allslags ønsker!

Der er de små og smålige ønsker. Vi føler alle hvor lite de er på sin plass. Og dog er de der: Å ei dette eller hint! Å oppleve det ene eller det annet! Å opnå denne eller hin fordel!

Og der er de virkelige store ønsker. Vi tenker på hvordan verden skulde være. Eller evangeliets sak ligger oss på hjerte og vi har planer, håp, ønsker.

I en amerikansk sangbok fant jeg denne bønn:

Alle sjelens ville ønsker
rense du og lutre du!

Dertil hjelper dette ord fra filippierbrevet.

Paulus sitter i fengsel i Rom. Uavlatelig kretser hans tanker om menigheten. Veldige planer bor i denne manns ånd. Hvis vi vilde spørre: »Paulus, hva ønsker du dig nu?«, så måtte vel svaret være gitt: »Å få friheten! At mine planer må få fremgang.«

I Fil. 1, 20 ser vi hva Paulus ønsker. Hva er hans ønske?

Merkværdig! Ikke et ord om friheten! Ikke et ord om hans planer! Ikke et ord om hva en kunde vente!

Det som han ønsker sig er at han må vise sig som en Jesu disippel, at han i fengslet ikke må gjøre skam på sin frelser, at han må i alt forherlige Jesus Kristus. Det ønsker han sig. Slike ønsker skal de kristne lære å ha.

Ikke: »Jeg vilde gjerne være rik«, men: »Jeg vilde så gjerne i min fattigdom åpenbare Kristi rikdom.« Ikke: »Jeg vilde gjerne ha makt,« men: »Jeg vilde gjerne i min svakhet la Kristi kraft bli sterk.« — Ikke: »Jeg vilde gjerne ha det godt,« men: »Jeg vilde gjerne i mine trengsler vise mig som en rett, glad Jesu disippel.« — Ikke: »Jeg vilde gjerne at mine gode planer skulde lykkes,« men: »Jeg vilde gjerne at Kristus skulde bli herliggjort, enten det er ved mitt liv eller ved min død.«

Det skal være den kristnes ønske.

Fra tysk.

Bønn.

Bevar ditt folk, o Herre, og rens oss i nåde fra alle synder; for ingen trengsel kan skade oss, når synden ikke mer hersker over oss. Amen.

Barnedåpen.

Fra biskop Berggravs bok: »Spenningsland« tar vi følgende stykke:

Det var visitas i éf anneks ute ved havet etsteds. Presten møtte op tidlig og sa: Her er stor opstandelse i bygden. Diskusjonen om dåpen går som en storm over distriktet, det er en gjæring som truer med å rive alle med sig, mann står mot mann, hjemmene splittes, det er rene bitterheten som rår; hvad skal vi gjøre? Holde motforedrag?

Nei, svarte jeg. Når det er kommet så langt, da gjør motforedrag ingen nytte, de bare egger. Snakk saklig med alle som vil høre og spørre, la dåpen komme positivt, ikke polemisk, til sin rett i forkynnelsen, og saule de kristne som vil komme og styrk dem i troen og frimodigheten. Men gå ikke til angrep.

Det blev allikevel en sitren tilbake i mig. Utkjørt var jeg også. Jeg hadde gledet mig til en fredelig gudstjeneste, en trygg menighet. Jeg ante ikke noget om denne striden som var blusset op det siste halve år. Klokkeren kom inn i sakristiet: De sprenger veggene snart; det er fullt av diskusjonsfolk og motstandere av barnedåpen, det er elektrisitet i luften.

Hvad jeg preket om, husker jeg ikke. Det var ingen vanskelig forsamling. Men jeg skjønte det blev droit å skulde ta barneoverhøringen nu med det samme i denne luftfattige kirken. Derfor bad jeg presten om å ta barna de 10 første minuttene så jeg fikk litt pusterum. Jeg nærmest sank ned på en stol i koret. Det virket som et elektrisk støt da jeg hørte presten si til barna: »Nu skal vi samtale om barnedåpen, jeg begynner, og sa vil biskopen avslutte.« — Jeg grudde. Vanskelighetene tærnet sig op. Og det dreiet sig om nogen minutter til å utrede den i. Men minutter — i denne atmosfære, barnedåpens problem — det var på forhånd å erklære sig sjakk matt. Hadde jeg enda ikke vært så absolutt sliten. Jeg kunde ikke engang tenke. Nu hevnet det sig med alt det kjøret og nattevåken.

Jeg så på klokken. Den nærmet sig 10 minutter. Presten var akkurat kommet henimot de brennende punkter. Jeg bad. Jeg kjente mig maktesløs i denne situasjon, tvisk og åndelig. Jeg sa bare: Himmelske

far, jeg vet ingen ting, og så begynte jeg på Fadervår. — Da jeg stod fremme på korstokken med barnas rekker foran mig og menigheten sortnende på gulv, i kroker, i ganger, på galleriet, — var jeg så tom og tafatt som nogen kan være. Jeg eiet ikke en idé, langt fra nogen plan, ikke engang et utgangspunkt. Men noget måtte jeg si. En gammel erfaring har lært mig at i umulige situasjoner er det like så godt å gå rett på det verste. Så sa jeg: »Men barn, kan nu disse små som bæres til dåpen, *kan de ha tro?*« Jeg var så sikker på at de hadde det rette svaret ferdig fra skolen og fra bøkene. *Nei* runget det gjennom kirken, et samstemmig kor av nei. Jeg kunde falt baklengs!

I dette forferdelige sekund skjedde der noget rart. Midt i min knock-out så jeg to blå barneøine over en døpefont og to butte never som lekte med et kors. [Biskopen hadde en tid i forveien døpt en liten gutt, Ildar Bjørnar Skog, hadde under dåpshandlingen gitt ham bispekorset å leke med for at han skulde være rolig og etterpå forært gutten en bankbok med nogen kroner på.] På $\frac{1}{10}$ sekund var jeg et annet menneske. Hvordan assosiasjonen løp vet jeg ikke. Men jeg svarte ganske rolig til barna: »Ja-så, så dere sier at et slikt lite barn ikke kan ha tro. Ja vel. La mig så spørre dere om en annen ting. Kan et slikt lite dåpsbarn ha en bankbok?«

Nu var barna helt på den sikre side og formelig brølte: *Nei*.

(Forts.).

Våre døde.

15. jan.: Johannes Andersson Hjelle, Nore; g. vegarbeidar; f. 1901 i Eid.

16. jan.: Jertrud Andersdtr. Torheim; kårnkje; f. 1853.

Um morgonen er dei som det gro-
ande gras, um morgonen blømer det
og gror, um kvelden visnar det burt
og turkast upp.

Salme 90, 5—6.

Notisar.

Døypte: 30. jan. Sigmund, f. 18. nov. av I. Johan Matiasson Hundeide, Torheim, og k. Sofie Olsdtr. (f. Torheim).

Rugsund sokneråd har vedteke desse ofringar i 1938: Ikr. påske til heidningmisjonen, ikr. pinse til prostihjelpereprest for Nordfjord, ikr. jøl til sjukerøktlaget.

Ofringar og kollektar i Davik kyrkje 1937. Til Menighetsfakultetet kr. 89.55. Santalmisjonen 25. Totalavholdsselskapet 6.88. — Heidningmisjonen 69.31. Lutherkollekt 40.95. Sjukerøktlaget 77.22. Tilsaman kr. 308.91.

Ofringar og kollektar i Rugsund sokn 1937. — Rugsund: Heidningmisjonen kr. 42.16. Menighetsfakultetet 53.93. Ungdomsforbundet 98.44. — Sjukerøktlaget 80. Santalmisjonen 25. — Totland: Totalavholdsselskapet 32.50. Heidningmisjonen 34.81. Tilsaman 366.84.

Til ljøs i kyrkjene i Rugsund sokn kom inn ved innsamling ved soknerådet: Ved Josef Elde kr. 15.50. Ved Severin Lofnes 21. Ved Ivar Rise 16.50. Ved Kr. Hunskaar 17.75. Ved S. Dybedal 22.50. Ved O. M. Totland 158.50. Ved Jon Runshaug 55. Ved O. Hausle 188.50. Tils. kr. 495.25. Hertil kjem det i Rugsund krins innsamla.

Ofringar i Aalfot 1937. Heidningmisjonen kr. 23.30. Sjukerøktlaget 27.46. Tilsaman 50.76.

Davik sjukerøktlag. Årsrekneskap 1937. Inntekter: Kassasum frå 1936: kr. 199.81. Innkome i 1937: kr. 3 937.92. Tils. kr. 4 137.73. — Utgifter: Utbetalt i 1937: 3 243.81. Innsett i bank gåve frå Anders Bortne 500. Kassasumen 31. des. 1937: 393.92. — Bankinnskot gått upp frå kr. 3 054.68 pr. 1. januar til 3 657.84 pr. 31. des. Utestående krav gått ned frå 361.50 til 291.50. — Overskot for 1937 kr. 194.11. — Basarinntekter 1937: Levdal 80. Davik 90. Torheim 65.04. Rugsund 85.25. Rimstad—Maurstad 200.01. Haus 91.20. Kjølssdal 230. Aalfot 135. Endal 55. Reksnes 105. — Gåver: Endal 10. Rugsund 10. Maurstad 5. — Offer i Totland 48.97.

Innkome i 1938: Almenning 25. Offer i Davik kr. 77.22.

Til indremisjonen er innkome i tida frå årsmøtet 1937 til 31. des.: Rugsund i.m.f. kr. 13.58: Rimstad og Maurstad i.m.f. 75. Hammen, medl.pengar 4. Oldeide i.m.f. 55. Almenning i.m.f. 10.00. A. R. Myklebust 5. Ved bibelvika i Rimstad 19.24. Fjellstemna i Austedalen 87. Bibelvika i Kjølssdal 41. Bibelvika i Rugsund 35.17.

Basar: Maurstad 13. jan. til redningssaka 137.90 + bøssepengar 80. — Levdal 2. febr. til Santalmisjonen kr. 84.51.

For 100 år sidan. Døde: 28. mars 1838 Ole Anderssen Angelshaug, gardmann, 53 år.

Gudstenester.

- 2. sund. i fasta, 13. mars: Davik.
- 3. sund. i fasta, 20. mars: Totland.
- Midfaste sund. 27. mars: Rugsund.
- Maria bodskapssund., 3. april: Davik.
- Palmesundag, 10. april: Aalfot.
- Skirtorsdag, 14. april: Rugsund.
- Langferdag, 15. april: Davik.
- 1. påskedag, 17. april: Davik.
- 2. påskedag, 18. april: Aalfot.

Kvittering for kontingent. Valdemar Totland, Elias Svoren, Eilert Svoren, Dorte Rødhjelle 5. kr. Andreas Krokepollen, Malene Lund, Ola Nybø, Marie Nymoen, Kaia Indredavik, Anna Dombestein, Pauline Reksnes, Samson Etterdal 2 kr. — Ragnhild Hessevik 6. — Rikard Løvoll 2.50. — Johan Frimannslund, Johannes Sunde, Mons Isane, Albert Benæs, Arnoldus Lem, lærar Midtthjell, Karl M. Førde, Rasmus O. Myklebust 3 kr. — Lærar Eidevik 2.60. — Kristen Askeland 4.—. Tilsaman kr. 75.10.

Hjarteleg takk til alle.

Skulde det vera nokon som betalar og ikkje etterpå finn kvittering i bladet, so bed eg dei varskua meg. Det har hendt eit par gonger at innbetalte pengar har ved eit mistak vorte gløynde.

Dikte av Claus Frimann.

16. Til Foraarsollen.

Velkommen Soll Velkommen frem!
Hvor var du længe borte!
Min Eng, min Ager — ser du dem!
Se Træerne, hvor sorte!
Se Bjerget — svøbte i Sne det staaer
Med lange fæle Skygger!
Se Elven hvor den fattig gaar!
Se Dalen hvor den ligger!

Kom, skynd dig, kom, paa Tid det er
Du reiser faldne Sager.
Tag Dækket af som ligger der
Saa tungt paa Eng og Ager!
Et Straa ei Marken bæere kan
Før den ved dig undfanges.
Hvad nytter Plog paa Sædeland
Før Jorden bliver svanger?

Af Snevand fuld med Brag og Sus
Lad Elv i Dalen brumle!
Og Klumper Is som store Hus
nedstyrtende sig tumle!
Paa ny lad grønne Tuer op
Igjennem Sneen træde!
Hver Bakke, hver en Bjergetop
I Sommerdragt sig klæde!

Hør, brægende hvor Quæget staaer,
Kom, fyldestgjør dets Længsel!
Alt føler det gjenkommen Vaar,
Nær bryder det sit Fængsel.
Ja glæd dig Faar! ei Vintermur
Skal nu dig længer tvinge,
Som Fuglen løst af Fangebur
Saa fro du snart skal springe.

Naar ud du kommer, hvor dig om
Du da paa Marken vender,
Til Dands du finder aabent Rum,
Hvert Sted igjen du kjender.
Hvad Vinter havde ilde skabt,
Omdanner Vaar og Sommer.
Hvad før stod halvødt og fortabt
Til Live nu gjenkommer.

Hvad kristendommen har gjort for verden.

Den berømte engelske statsmann Gladstone skriver herom:

Kristendommen avskaffet: 1. Gladiatorkampene og en rekke andre grusomheter. 2. Menneskeofringer. 3. Flerkoneri. 4. Uttsettelse av småbarn. 5. Slaveri i sin gamle form, og den har næsten utryddet det også i sin nyere skikkelse. 6. Menneskeæteri. — Dernæst drev kristendommen alle unaturlige laster bort fra dagens lys og stemplet dem som skjendige. Dernæst har kristendommen gjennomført i det store og hele: 1. Kvinnenes moralske og sosiale likestilling med mennene. 2. Plikten til å hjelpe de fattige, syke og lidende. 3. Fred, istedenfor krig, som den sedvanlige, normale tilstand mellom folkene. Dette er en talende fortegnelse. Jeg taler ikke her om hvad kristendommen lærte. Den forkynte kjærlighetens lov, den vendte sig imot all synd. Men det foranstående sikter til hvad den gjorde, ikke hvad den sa, — hvad den fullførte og ikke bare forsøkte på. Og i alle disse tilfelle, undtagen når det gjelder menneskeæteri, står den i en skjærende motsetning, ikke bare til de ville folks liv, men til det som vi finner hos de høiest siviliserte hedningfolk, grekere og romere, i deres mest berømte tid. Dette er etter min mening umulig å benekte.

Sogneprest Magelssen.

(Forts.)

Onsider gikk da far og han i følge nedover mot slåttemarken, og da de var komne halvveis, møtte de kvinnene som allerede kom tilbake etter å være ferdige med besjen. Så lite var det altså om å gjøre, og det hele var nok anlagt av gårdsdrenge av lyst til å vise selvrådighet ovenfor sin husbond. Så blev det et ordskifte mellom de to. Far syntes det var meningsløst å la en slik liten gresshaug ligge uopshesjet søndagen over. Gårdsdrenge syntes det var urimelig en lørdagskveld å arbeide lenger enn til kl. 6 da helgen begynte. Også denne gang lyktes det far å si et ord til slutt der formildet den misfornøiede

gårdsdrenge. »Jeg vet nok det at du er både større og sterkere enn jeg, men hvis du ikke herefter gjør som jeg sier, så slår jeg.« At far således erkjente sin underlegenhet i styrke smigret drengen i den grad at han blev blid igjen, og de to kamphaner gikk som gode venner hjem og tilsengs.

Særlig i Rugsund sogn stod det i fars tid mindre bra til med hensyn til moralen; drikkfeldigheten var stor. Det dreves så vidt, fortalte man mig, at mannfolkene hadde brennevinsflasken med sig inn i kirken og sat og trakterte hverandre før gudstjenesten begynte. Under gudstjenesten var der ofte forstyrrende uro, og især var det larm når almuen etter endt gudstjeneste gikk ut av kirken. Dette var noget som far aldri kunde tåle. Jeg kan selv fra min barndom og ungdom erindre at far ofte påtalte fra kordøren, ja undertiden også fra prekestolen, slik forstyrrende uro. 14. søndag etter trefoldighet 1830 skriver han, efter å ha holdt gudstjeneste i Rugsund, følgende i dagsregisteret: »Denne søndag måtte jeg fra kordøren efterat gudstjenesten var tilendebragt, alvorligen foreholde almuen det høist usømmelige i den tummel og støi som almindeligen finner sted i denne kirke, især når Guds hus skal forlates av mengden. Et gammelt knep, om jeg så må kalle det, blev også (det har jeg temmelig grunnet formodning om) forsøkt denne dag for om mulig å tilintetgjøre virkningen av prestens ord og vende almuens (i det minste den slettere dels) uvilje mot ham, som om utidig strenghet ene beveger til å gå litt irrette med forstyrrenen av den rolighet og andakt der bør ha sted i templet. Et fruentimmer besvimte nemlig, og der hørtes allerede en liten mumlen der sannsynlig var rettet mot mig. Jeg holdt for at slike forsøk meget mere opfordret mig til uforferdet å byde enhver overflødig hjelper i stillhet å begi sig ut, og det lyktes. Jeg håper til Gud at han allerede har gledet mig og hver kristelig-sinnet mann og kvinne i denne menighet med frukter av de ord som jeg talte.«

(Forts.)